

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori ieși în mână o carte care te va face să visezi frumos!

NORA ROBERTS

Moștenirea unei fiice

Traducere din limba engleză
ANDREEA ȘELER

1

Georgetown

Prima oară când Adrian Rizzo și-a întâlnit tatăl, acesta a încercat să o omoare. La șapte ani, lumea ei era alcătuită în principal din mișcare. Cea mai mare parte a timpului locuia cu mama ei – și cu Mimi, care avea grijă de amândouă – în New York. Dar uneori stăteau în Los Angeles câteva săptămâni, în Chicago sau în Miami.

Verile, mergea în vizită la bunici, în Maryland, cel puțin două săptămâni. Asta, dacă era să o întrebi pe ea, era cea mai distractivă parte din an, pentru că bunicii aveau câini și o curte mare în care să se joace, plus o anvelopă legată de un copac, pe post de leagăn.

Când locuiau în Manhattan, se ducea la școală, ceea ce nu o deranja. Mergea la lecții de dans și făcea gimnastică, iar asta îi plăcea mult mai mult decât dusul la școală.

Când călătoreau, pentru că așa era nevoie la serviciul mamei ei, Mimi făcea școală cu ea acasă, pentru că trebuia să se țină de învățătură. Iar Mimi includea informațiile despre locul în care se aflau în această învățătură. Dacă stăteau în Washington, DC, o lună încheiată, o parte din școala cu Mimi însemna să viziteze monumentele, să facă un tur al Casei Albe și să meargă la muzeul Smithsonian.

Uneori putea să lucreze cu mama ei, ceea ce îi plăcea foarte tare. Ori de câte ori putea să participe la una dintre filmările cu exerciții de fitness ale mamei, trebuia să învețe o serie de mișcări, ca un dans cu exerciții de cardio sau cu poziții de yoga.

Îi plăcea să învețe; îi plăcea să danseze.

La cinci ani, făcuse un film întreg cu mama ei, destinat copiilor și familiilor. Unul de yoga, pentru că, în fond, ea era bebelușul din Bebelușul Yoga, compania mamei ei.

O făcuse să se simtă mândră și încântată pentru că mama ei spusese că aveau să facă și altul. Poate când avea să aibă zece ani, să fie destinat acelei categorii de vârstă.

Mama ei știa o groază despre categoriile de vârstă, segmente demografice și alte chestii de-astea. Adrian o auzea vorbind despre ele cu managerul și cu producătorii ei.

Mama ei știa o groază și despre fitness, despre conexiunea min-te-corp, nutriție, meditație și tot felul de lucruri de genul ăsta. Nu știa să gătească – nu ca bunelul și buni, care aveau un restaurant. Nu îi plăcea să se joace, ca lui Mimi – pentru că era mereu ocupată să-și construiască o carieră.

Avea o mulțime de ședințe, de repetiții, de sesiuni de pregătire, de apariții publice și de interviuri.

Chiar și la șapte ani, Adrian înțelegea că Lina Rizzo nu știa prea multe despre ce înseamnă să fii mamă.

Și totuși, nu o deranja dacă Adrian se juca cu fardurile ei – atât timp cât le pune pe toate la locul lor. Și nu se enerva niciodată dacă lucrau la o serie de exerciții și Adrian făcea greșeli.

Cel mai bun lucru din călătoria asta era că, în loc să ia avionul înapoi spre New York când mama avea să termine cu filmarea, toate interviurile și întâlnirile, aveau să meargă la bunici, pentru un weekend prelungit.

Plănuiseră să încerce să negocieze prelungirea la o săptămână, dar deocamdată stătea pe podea, în cadrul ușii, și o privea pe mama ei lucrând la o altă succesiune de exerciții fizice.

Lina alesese această casă în care să stea o lună pentru că avea o sală de sport cu pereții acoperiți de oglinzi, ceea ce pentru ea era un lucru la fel de esențial ca numărul de camere. Făcea genuflexiuni, ridicări de genunchi, abdomene – Adrian le știa pe toate. Și Lina vorbea spre oglindă – spre spectatorii ei imaginari –, dând instrucțiuni și oferind încurajări.

Din când în când rostea câte un cuvânt urât și începea din nou un exercițiu. Lui Adrian i se părea frumoasă, o prințesă plină de sudoare, chiar dacă nu era machiată nefiind înconjurată de oameni

sau de camere de luat vederi. Avea ochi verzi ca buni, iar pielea îi arăta de parcă era scăldată în soare – chiar dacă nu era cazul. Părul – strâns într-un elastic acoperit cu material acum – semăna cu castanele pe care le puteai cumpăra de Crăciun, într-o pungă de hârtie, calde și frumos mirositoare.

Era înaltă – nu la fel de înaltă ca bunelul –, iar Adrian spera că și ea avea să fie la fel, când avea să se facă mare.

Purta niște pantaloni scurți mulați, minusculi și o bustieră de sport – n-ar fi purtat o ținută care lăsa la vedere atât de multă piele în filmări sau la aparițiile publice, pentru că spunea că o femeie rafinată nu face așa ceva.

Pentru că fusese educată să fie conștientă de echilibrul min-te-corp-sănătate, Adrian știa că mama ei era în formă, tonifiată și fabuloasă.

Mormăind ceva doar pentru sine, Lina veni să facă niște notițe pe ceea ce Adrian știa că era scenariul filmului. Acesta avea să conțină trei părți – cardio, exerciții pentru forță și yoga – fiecare de treizeci de minute, cu o parte bonus de cincisprezece minute, care solicita corpul în întregime.

Luă un prosop să-și șteargă fața și o zări pe fiica ei.

–Rahat, Adrian! M-ai făcut să tresar. Nu știam că ești acolo. Unde e Mimi?

–În bucătărie. O să mâncăm pui cu orez și sparanghel de seară.

–Grozav! Ce-ar fi să te duci să o ajuți? Eu trebuie să fac un duș.

–De ce te-ai supărat?

–Nu sunt supărată.

–Erai supărată când vorbeai la telefon cu Harry. Ai strigat la el că nu ai zis nimănu, mai ales unui ziarist, după care ai zis un cuvânt urât.

Lina își trase elasticul din păr, așa cum făcea când o durea capul.

–N-ar trebui să tragi cu urechea la conversațiile altora.

–N-am tras cu urechea, *am auzit*. Ești supărată pe Harry?

Lui Adrian îi plăcea foarte tare agentul de presă al mamei ei. Îi aducea pe ascuns punguțe de M&M's sau Skittles și spunea glume amuzante.

–Nu, nu sunt supărată pe Harry. Du-te și ajut-o pe Mimi. Spune-i că o să cobor și eu în vreo jumătate de oră.

Ba era supărată, își zise Adrian când mama ei plecă de lângă ea. Poate că nu pe Harry, dar pe cineva, da, pentru că făcuse o groază de greșeli când făcuse exercițiul și rostise o grămadă de cuvinte urâte.

Și rar se întâmpla ca mama ei să facă greșeli.

Sau poate că pur și simplu o durea capul. Mimi zicea că, uneori, pe adulți îi doare capul dacă își făceau prea multe griji.

Se ridică de pe jos. Totuși, având în vedere că să ajute la pregătirea mesei de seară era o plictiseală, se duse în sala de sport. Se opri în fața oglinzilor, o fetiță înaltă pentru vârsta ei, cu părul ei creț – brunet, așa cum fusese odinioară al bunicului ei – ieșindu-i din strânsoarea elasticului verde. Ochii ei aveau prea mult auriu ca să fie considerați verzi-verzi, ca ai mamei ei, dar ea tot spera că aveau să se schimbe. Luă o poziție teatrală, în pantalonii ei scurți și tricoul cu model floral. Apoi, răsucindu-se în ritmul muzicii din mintea ei, începu să danseze.

Îi plăceau la nebunie cursurile de dans și gimnastică pe care le făcea în New York, dar acum se închipuia nu participând la curs, ci predând unul. Făcea piruete, ridica piciorul, se ridica în mâini, făcea șpagatul. Un picior în față, pași de salsa, *un salt!* Improviza de la o clipă la alta.

Se distra așa douăzeci de minute. Ultimele douăzeci de minute de inocență din viața ei.

Apoi cineva apăsă pe butonul soneriei de la ușa casei. Și refuza să-și mai ia degetul de pe el.

Soneria avea o notă de furie, o notă pe care nu avea să o uite niciodată.

Nu avea voie să deschidă ușa de una singură, dar asta nu însemna că nu putea să se ducă să vadă cine era. Așa că trecu în camera de zi, apoi în holul de la intrare, tocmai când Mimi venea și ea cu pași hotărâți din bucătărie.

Mimi își ștergea mâinile pe un prosop de bucătărie roșu-aprins în timp ce mergea.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Ce arde așa?

Își dădu ochii peste cap, uitându-se la Adrian, și își îndesă marginea prosopului în betelia jeansilor.

Minionă, dar cu o voce puternică, strigă:

– Stai naibii o clipă! Adrian știa că Mimi avea aceeași vârstă ca mama ei pentru că făcuseră facultatea împreună. Ei, calmează-te odată! izbucni, după care întoarse cheia în broască și deschise ușa.

De unde rămăsese, Adrian văzu cum expresia lui Mimi trecu de la iritare – cum era când Adrian nu își făcea ordine în cameră – la frică.

Și totul se derulă foarte repede.

Mimi încercă să închidă ușa la loc, dar bărbatul o împinse, făcând-o și pe ea să dea înapoi. Era masiv, mult mai corpulent decât Mimi. Avea o barbă scurtă cu ceva fire albe în ea, și mai multe în păr, ca niște tușe argintii pe auriu, dar fața îi era roșie toată, ca și cum ar fi venit în fugă. Șocul inițial înregistrat de Adrian când îl văzuse pe bărbatul acela masiv împingând-o pe Mimi o făcu să încremenească pe loc.

– Unde dracu' e?

– Nu e aici. Nu poți să dai buzna așa. Pleacă! Pleacă acum, Jon, altfel sun la poliție.

– Javră mincinoasă! O apucă de braț pe Mimi, zguduind-o. Unde e? Are impresia că poate să dea din fleancă și să-mi distrugă mie viața?

– Ia-ți etichetele de pe mine! Ești beat.

Când încercă să se tragă de lângă el, bărbatul o palmui. Sunetul se reverberă ca un foc de armă în capul lui Adrian, care făcu un salt înainte.

– Să nu dai în ea! Las-o în pace!

– Adrian, du-te la etaj. Du-te la etaj chiar acum!

Dar Adrian, înfuriată, își strânse pumnii.

– Să plece!

– Pentru asta? mârâi bărbatul, uitându-se la Adrian. Pentru asta-mi distruge ea viața? Nu seamănă deloc cu mine. Cred că s-a culcat cu toți care i-au ieșit în cale și încearcă să-mi pună mie în căreă bastarda asta. Ei, pe dracu'! Și la dracu' și cu ea!

– Adrian, la etaj! Mimi se învârti către ea, iar Adrian nu văzu pe fața ei furie – cum simțea ea. Văzu frică. *Acum, Adrian!*

– Cățeaua e acolo, sus, nu-i așa? Mincinoaso! Uite, ca să vezi ce le fac eu mincinoșilor.

De data asta nu o palmui, ci o lovi cu pumnul, o dată, de două ori, direct în figură.

Când Mimi se lăsa moale, frica se împlântă în ființa lui Adrian. Ajutor. Trebuia să ceară ajutor.

Dar bărbatul o prinse pe scară, dându-i capul pe spate când o prinse de coada de cărlionți și trase cu brutalitate.

Adrian țipă, strigând-o pe mama ei.

– Da, da, cheam-o pe mami. Îi dădu o palmă, usturimea arzând-o ca o flăcăra pe față. Chiar vrem să discutăm cu mami.

În timp ce el o târa în sus pe scară, Lina ieși din camera ei înfășurată într-un halat, cu părul încă ud de la duș.

– Adrian Rizzo, ce Dum...

Se opri, rămânând încremenită când ochii îi întâlniră pe cei ai bărbatului.

– Dă-i drumul, Jon. Dă-i drumul, ca să putem sta de vorbă.

– Ai vorbit destul! Mi-ai distrus viața întregă, țărancă proastă!

– Nu am vorbit cu reporterul ăla – și nici cu nimeni altcineva despre tine. Articolul ăla n-a pornit de la mine.

– Mincinoaso!

O trase din nou de păr pe Adrian, atât de tare că acesteia i se părea că îi luase foc tot capul.

Lina făcu doi pași precauți înspre ei.

– Dă-i drumul și punem totul la punct. Pot să rezolv eu toată chestia asta.

– Prea târziu..., al dracului de târziu. Am fost suspendat de la universitate în dimineața asta. Nevastă-mea e umilită. Copiii mei – și să știi că nu cred nici în ruptul capului că javra asta mică e a mea – plâng întruna. Te-ai întors aici, în orașul *meu*, tocmai ca să faci asta.

– Nu, Jon. Am venit în interes de serviciu. Nu am vorbit cu reporterul ăla. Au trecut mai mult de șapte ani, Jon, de ce să fac una ca asta acum? De ce să fac așa ceva, punct? Îi faci rău fetei mele. Ia mâna de pe fata mea.

– A lovit-o pe Mimi... Adrian simțea mirosul gelului de duș și al șamponului mamei ei – dulceața subtilă a florilor de portocal. Și duhoarea care venea de la bărbatul necunoscut de lângă ea, de transpirație și bourbon. A lovit-o în față, și Mimi a căzut...

– Ce-ai fă...

Lina își luă ochii de la el pentru a se uita peste balustrada care mărginea holul de la etaj. O văzu pe Mimi, cu fața plină de sânge, care se târa pentru a se ascunde în spatele canapelei.

Își îndreptă din nou privirea spre Jon.

– Trebuie să încetezi, Jon, înainte să pătească cineva ceva. Lasă-mă...

– Eu am pățit ceva grav, curvă nenorocită!

Vocea îi era fierbinte și roșie, ca și fața, ca și flăcărilor care îi ardeau scalpul lui Adrian.

– Îmi pare rău că s-au întâmplat toate asta, dar...

– Familia mea suferă! Vrei să vezi suferință? Hai să începem cu bastarda ta...

O aruncă. Adrian avu senzația de zbor, pentru câteva clipe înspăimântătoare, înainte de a se lovi de marginea primei trepte de sus. Focul din scalpul ei izbucni acum în încheietură, în palmă și se răspândi rapid în sus pe braț. Apoi capul i se lovi de lemn, iar privirea i se concentrează asupra mamei ei, în timp ce bărbatul acela se repezea spre ea.

O lovi o dată, de două ori, dar mama ei ripostă lovind și ea, cu mâinile și picioarele. Și urmară sunete oribile, atât de oribile încât voia să-și acopere urechile, dar nu se putea mișca, putea doar să stea răstignită pe trepte și să tremure.

Chiar și când mama ei strigă la ea să fugă, nu putu să se pună în mișcare.

Bărbatul avea mâinile în jurul gâtului mamei ei, o zgâlțâia, iar ea îl izbea peste față, așa cum o lovise el pe Mimi.

Și era sânge, era sânge peste tot, pe mama ei, pe bărbatul acela... Se țineau strâns, aproape ca într-o îmbrățișare, dar încleștați și plini de înverșunare. Apoi mama ei călcă apăsător pe piciorul lui și își trase repede genunchiul în sus. Iar când bărbatul dădu înapoi, cu pași nesiguri, îl împinse. Corpul i se izbi de balustradă. Iar apoi se lansă în zbor.

Adrian îl văzu prăvălindu-se, agitându-și brațele. Îl văzu prăbușindu-se peste masa pe care mama ei puneia flori și lumânări. Auzi sunetele acelea oribile. Văzu sângele care i se scurgea din cap, din urechi, din nas...

Văzu...

Apoi mama ei o ridică, o întoarse și îi lipi fața de pieptul ei.

–Nu te uita, Adrian. E totul bine acum...

–Mă doare.

–Știu... Lina cuprinse cu grijă încheietura lui Adrian. Rezolv eu. Mimi... Ah, Mimi!

–Politia e în drum spre noi. Cu ochiul umflat, pe jumătate închis și învinetindu-se deja, Mimi urcă treptele cu greu, după care se așază și le cuprinse în brațe pe amândouă. O să primim ajutor.

Peste creștetul lui Adrian, Mimi articulă fără sunet două cuvinte: *E mort*.

Adrian nu avea să uite niciodată durerea și ochii albaștri și calmi ai paramedicului care îi bandajase încheietura fisurată. Îi și vorbise cu un glas liniștit când îi cercetase ochii cu o lanternă mică și când o întrebase câte degete ridicase în fața ei.

Avea să-i țină minte și pe polițiști, primii care își făcuseră intrarea după ce sirenele se opriseră din țipat. Cei cu uniforme bleumarin. Și totuși, chiar în momentele acelea, mare parte din ce se întâmpla îi păruse a se desfășura ca în ceață și undeva departe.

Se adunară toți în salonașul de la etaj, de la a cărui fereastră se vedea curtea din spate și iazul cu crapi *koi*. În cea mai mare parte a timpului, polițiștii în uniforme vorbeau cu mama ei, pentru că Mimi fusese dusă la spital cu ambulanța.

Mama ei le spuse numele bărbatului, Jonathan Bennett, că era profesor de literatură engleză la Universitatea Georgetown. Sau că așa stăteau lucrurile când se cunoscuseră.

Le spuse ce se întâmplase, sau cel puțin începuse. Apoi în cameră intrară un bărbat și o femeie. Bărbatul era tare înalt și purta o cravată maro. Pielea îi era de un maroniu mai închis, iar dinții foarte albi. Femeia avea păr roșcat, tuns scurt, și pistrui pe toată fața. Aveau insigne, ca în filmele de la televizor.

–Domnișoară Rizzo, numele meu e detectiv Riley, iar acesta e partenerul meu, detectiv Cannon. Femeia își prinse din nou insigna la centură. Ne dăm seama că e greu, dar trebuie să vă punem câteva întrebări, dumneavoastră și fiicei dumneavoastră. Apoi îi adresă un zâmbet lui Adrian. Te cheamă Adrian, nu-i așa? Când ea dădu aprobator din cap, Riley se uită din nou la Lina. E vreo problemă dacă Adrian îmi arată camera ei și stăm un pic de vorbă cât dumneavoastră discutați cu detectivul Cannon?

–O să fie mai rapid așa? Au dus-o pe prietena mea – bona fetei mele – la spital. Nasul spart, contuzie... Și Adrian are încheietura stângă fracturată, din ce au spus paramedicii, plus că s-a lovit și la cap.

–Și dumneavoastră arătați destul de rău, comentă Cannon, iar Lina ridică din umeri.

Apoi se crispă imediat ce se mișcă.

–Vânățiile de la coaste se vor vindeca, la fel și fața. M-a lovit în mare parte peste față.

–Putem să vă ducem la spital acum și să discutăm acolo, după ce vă consultă.

–Aș prefera să mă duc după ce... terminați la parter.

–Am înțeles. Riley se uită din nou la Adrian. E vreo problemă dacă stăm de vorbă în camera ta, Adrian?

–Cred că nu. Se ridică, ținându-și brațul – bandajat și suspendat de gât – lipit de piept. Nu vă las să o duceți pe mama la închisoare.

–Nu spune prostii, Adrian.

Fără să o ia în seamă pe mama ei, Adrian se uita fix în ochii lui Riley. Erau verzi, dar o nuanță mai deschisă decât ai mamei.

–Nu vă las!

–Am înțeles. Nu facem altceva decât să stăm de vorbă? Camera ta e aici sus?

–Două camere mai încolo, pe dreapta, zise Lina. Du-te, Adrian, du-te cu detectivul Riley. După aia ne ducem să vedem ce face Mimi. Totul o să fie bine.

Adrian porni prima, iar Riley așază din nou același zâmbet când intrară într-o cameră decorată în nuanțe de roz-pal și verde-pastel. Pe pat se afla un câine mare de pluș.

–Ai o cameră tare grozavă. Și foarte ordonată.

–A trebuit să fac curat de dimineață, altfel nu ne duceam să vedem cireșii înfloriți și nu primeam înghețată. Se crispă, într-un mod foarte similar cu al Linei. Să nu zici nimic de înghețată. Ar fi trebuit să luăm iaurt înghețat.

–Rămâne secretul nostru. Mama ta e foarte strictă cu ce ai voie să mănânci?

–Uneori. Mai tot timpul. Ochii îi scânteiau, plini de lacrimi. O să moară și Mimi, ca bărbatul ăla?

– A fost rănită, dar nu prea grav. Și știi sigur că au mare grijă de ea. Ce-ai zice să ne așezăm aici, lângă tipul ăsta? Riley se așează pe marginea patului, mângâind cățelul supradimensionat. Cum îl cheamă?

– Barkley. Harry mi l-a făcut cadou de Crăciun. Nu putem să avem un cățel adevărat, pentru că stăm în New York și călătorim prea mult.

– Pare un dulău pe cinste. Poți să ne povestești amândurora ce s-a întâmplat?

Vorbele se revărsară din ea, ca o viitură printr-o spărtură într-un baraj.

– Bărbatul ăla a apărut la ușă. Suna și tot suna, așa că m-am dus să văd cine e. Nu am voie să deschid eu ușa, așa că am așteptat-o pe Mimi. A venit din bucătărie și a deschis ușa. Apoi a încercat să o închidă din nou, foarte repede, dar el a împins-o tare... și pe ușă, și pe ea. Aproape că a dărâmat-o pe Mimi.

– Îl cunoști?

– Nu, dar Mimi da, pentru că i-a zis Jon și i-a spus să plece. Era supărat și striga și spunea cuvinte urâte. N-am voie să le repet.

– E-n regulă. Riley îl tot mângâia pe Barkley, ca și cum ar fi fost un câine adevărat. Înțeleg la ce te referi.

– Voia să vorbească cu mama, dar Mimi i-a zis că nu era acasă, chiar dacă era. Era la etaj, făcea duș. Iar el striga și tot striga și i-a dat o palmă peste față. Apoi a lovit-o iar. Nu e voie să lovești oamenii. E greșit să lovești.

– Chiar a fost greșit.

– Am țipat la el să o lase în pace pentru că o prinsese în brațe și o lovea. Atunci s-a uitat la mine – nu mă văzuse până atunci, dar și-a ațintit ochii asupra mea și m-a speriat cum s-a uitat la mine. Dar îi făcea rău lui Mimi și m-am enervat. Mimi a zis du-te la etaj, mie mi-a zis, dar el îi făcea rău. Apoi bărbatul... a lovit-o cu... cu pumnul. Adrian strânse pumnul mâinii tefere, iar lacrimile începură să îi alunece pe obraji. Și îi curgea sânge, și a căzut, iar eu am rupt-o la fugă. Am fugit ca să încerc să ajung la mama, dar m-a prins. M-a tras de păr, a tras tare-tare, și m-a târât în sus pe scări așa, iar eu o strigam pe mama cât puteam de tare....

– Vrei să ne oprim, drăguț? Poți să-mi spui restul mai încolo.

– Nu, nu! Mama a ieșit în fugă și a dat cu ochii de el. Și îi tot zicea să îmi dea drumul, dar el nu voia deloc. Tot zicea că ea îi distrusese viața, cu o groază de cuvinte urâte. De-alea foarte urâte, iar ea tot spunea că nu spusese nimic și că o să rezolve totul, dar să îmi dea drumul. Mă durea. Și mi-a zis cuvinte urâte și m-a... m-a aruncat.

– Te-a aruncat?

– Pe scară. M-a aruncat pe scară și m-am lovit, și încheietura parcă mi-a luat foc și m-am lovit și la cap, dar n-am căzut prea jos pe scară. Doar vreo două trepte, așa zice. Și mama a țipat la el, s-a repezit și s-a luptat cu el. A lovit-o în față și a cuprins-o cu brațele așa... Mimă actul străngerii de gât. Eu nu puteam să mă mișc, iar el o lovea peste față, dar și ea îl bătea, îl lovea tare, iar apoi l-a lovit cu piciorul, și s-au tot luptat, iar apoi... a picat peste balustradă. L-a împins să scape de el, să ajungă la mine. Era plină de sânge pe față și l-a împins, iar el a căzut peste balustradă. A fost vina lui.

– Bine.

– Mimi s-a târât în sus pe scară în timp ce mama a venit la mine și m-a cuprins în brațe și ne-a zis că ajutoarele sunt în drum spre noi. Și eram toate pline de sânge. Nu m-a mai lovit nimeni înainte s-o facă el. Și nu suport gândul că era tatăl meu.

– De unde știi că era tatăl tău?

– Din ce tot striga, din cum mi-a zis. Nu sunt proastă. Și predă la colegiul unde a învățat mama, iar ea mi-a spus că l-a cunoscut pe tata la colegiu. Așa că... Adrian își îndreptă umerii. Asta e. Ne-a lovit pe toate și mirosea urât și a încercat să mă arunce în jos pe scări. A căzut pentru că era un om rău.

Riley își petrecu brațul pe după umerii lui Adrian și își spuse: „Cam așa se pare că a fost“.

Mimi trebui să rămână în spital peste noapte. Lina cumpără niște flori de la magazinul de cadouri din spital – tot ce putea să facă, în situația dată – să i le ducă în rezervă. Adrian făcu prima radiografie din viața ei și avea să i se pună și primul ghips din viața ei, de îndată ce încheietura avea să i se mai dezumfle.

În loc să termine punerea în aplicare a planurilor lui Mimi pentru masa de seară, Lina comandă o pizza.

Ce Dumnezeu, copila merita măcar atât. Așa cum și ea merita un pahar mare, foarte mare cu vin. Se servi și, în timp ce Adrian

mânca, își încalcă vechea ei regulă și îl reumplu. Avea o mie de telefoane de dat, dar puteau să mai aștepte. Toate afurisitele de obligații din viața ei trebuiau să rămână în așteptare până ce avea să se simtă mai sigură pe ea.

Mâncară în curtea din spate, umbrită de copacii mari și mărginită de un gard înalt. Sau, mai precis, Adrian mănca în timp ce Lina abia dacă ronțai o singură felie, printre sorbiturile de vin. Poate că era un pic cam răcoare pentru mâncat afară și ora era cam prea înaintată ca Adrian să se ghiftuiască cu pizza, dar o zi grea era o zi grea. Spera că fiica ei avea să poată dormi, dar trebuia să recunoască faptul că nu era chiar lămurită care era ritualul ei de seară. Mimi se ocupa de asta. Poate o baie cu spumă – atât timp cât ghipsul acela temporar nu avea să se ude.

Gândul la ghipsul acela și la cât de mult ar fi putut să degenereze totul o făcea să tânjească după încă o porție generoasă de vin.

Dar nu cedă. Lina stătea bine la capitolul autodisciplină.

– Cum de-a ajuns tocmai el să fie tatăl meu?

Lina se uită peste masă și văzu ochii aceia verzi-aurii fixând-o.

– Pentru că pe-atunci eram tânără și proastă. Îmi pare rău.

Ți-aș spune că-mi doresc să nu fi fost așa, dar atunci tu n-ai mai fi aici, nu? Nu poți să schimbi trecutul, doar prezentul și viitorul.

– Era mai drăguț cu tine când erai tânără și proastă?

Lina lăsă să-i scape un hohot de râs, iar coastele ei protestară jalnic. Cât de mult, se întrebă, puteai să îi spui unei copile de șapte ani?

– Mie așa mi s-ar părut atunci.

– Te-a mai lovit până azi?

– O dată. Doar o dată și, după aceea, nu am mai dat ochii cu el, niciodată. Dacă un bărbat ridică mâna la tine o dată, cel mai probabil că o s-o mai facă, și nu doar o dată.

– Ai zis odată că l-ai iubit pe tata, dar că lucrurile n-au mers între voi și că nu ne-a vrut în viața lui, așa că nu mai contează în viața noastră.

– Am crezut că îl iubeam. Așa ar fi trebuit să mă exprim. Aveam doar douăzeci de ani, Adrian. El era mai matur, chipeș, fermecător și inteligent. Un profesor tânăr. M-am îndrăgostit de bărbatul care mi-am închipuit eu că era. Și să știi că nu a mai contat în viața noastră de-atunci încoace.

– De ce era atât de supărat azi?

– Pentru că cineva, un reporter, a aflat totul și a scris un articol. Nu știi cum, nu știi cine i-a spus. Eu nu.

– Nu i-ai spus pentru că el nu conta în viața noastră.

– Exact. „Cât să-i spun?” se întrebă Lina din nou. Având în vedere situația, poate chiar totul. Era căsătorit, Adrian. Avea o soție și doi copii. Eu n-am știut. Adică... m-a mințit și mi-a spus că era în curs de divorț. Iar eu l-am crezut. „Oare?” se întrebă Lina. Îi era foarte greu să își aducă aminte acum. Poate că doar am vrut să îl cred, dar să știi că atunci l-am crezut. Avea un apartament mic, doar al lui, lângă colegiu, așa că am crezut că, în fond, era singur. Mai târziu am aflat că nu fusesem singura pe care o dusesse de nas. Când am aflat adevărul, am pus capăt relației. Iar lui nu prea i-a păsat. „Nu e chiar adevărat”, recunoscui în gând. Țipase la ea, o amenințase, o împinsese... Apoi mi-am dat seama că eram însărcinată. Mai târziu, mult mai târziu decât ar fi trebuit să îmi dau seama, am simțit că trebuia să îi spun și lui. Și atunci m-a lovit. Nu era beat, ca azi.

Băuse, își aminti, dar nu fusese beat. Nu ca azi.

– I-am spus că nu voiam și nici nu aveam nevoie de nimic de la el, că nu aveam de gând să mă umilesc spunând cuiva că el era tatăl biologic. Și am plecat. Lina omise amenințările, solicitările poruncitoare de a face avort și toate celelalte momente urâte. N-avea rost să îi spună despre ele. Am terminat semestrul, am absolvit, după care m-am dus acasă. Bunelul și buni m-au ajutat. Restul îl știi, cum am început să predau cursuri și să fac filmări când eram însărcinată cu tine – pentru femeii gravide, apoi pentru mame și bebeluși.

– Bebelușul Yoga.

– Exact.

– Dar el a fost rău mereu. Asta înseamnă că și eu o să fiu așa?

Doamne, chiar era varză la treaba asta cu a fi mamă. Făcu un efort să-și închipuie ce ar spune mama ei.

– Simți că ești rea?

– Uneori mă enervez.

– Te înțeleg perfect. Dar Lina zâmbea. Să fii rău e o alegere, cred, și tu nu alegi să fii rea. Și avea dreptate, să știi, că nu semeni cu el. Ai prea mult sânge Rizzo în tine. Lina întinse mâna peste